

волята Божия — да са възвиси славата на отечеството ми. Въ тозъ день ний сме длъжни вѣчно да приносимъ благодарение Вишнему.“

* * *

Когато войската на генерала Левенгаунта са предала, Петъръ говорилъ на рускитѣ началници:

„Слава Богу, на всички ни по-олекна. Храбростта на войницитѣ ми съвършено разби Карла; неговитѣ намѣрения са не изпълнихъ; нему е сега невъзможно да събере и съсредоточи силитѣ си. Провидението знае що прави: На Карла са искаше да стъпи въ средата на велика Руссия, но той нечаянно са видѣ съвършено разбитъ.“

* * *

На другия день слѣдъ Полтавската битка, представили на господаря всичкитѣ знатни шведски пленници. Той ги приелъ милостиво и показвалъ състрадание къмъ тѣхната несполука и нещастие; той хулилъ намиролюбието на Карла. Освѣнъ туй, фелд-маршала Генншилтда, графа Линца и другитѣ генерали, били угощавани въ сжщата шатра на господаря. Петъръ пилъ здравица съ слѣдующето достапамятно изречение: „Пия за здравieto на учителитѣ си, които ма научихъ да воювамъ!“. Думата са отнасяла до сжщитѣ пленни полководци. Като превъзнасялъ мъжеството и храбростта на Генншилтда, господаря распасалъ и му подарилъ собствената си сабля.

* * *

Слѣдъ разбиванieto Шведитѣ подъ Полтава, нѣкой отъ Карловитѣ войници сполучили да избѣгнатъ; една часть русси ги постигнали при Перевоночна, хванали всичкитѣ въ пленъ, освѣнъ Карла, който, заедно съ по-вѣрнитѣ си хора, билъ на другия